

ČESLÁVSKU VJÉRU!

Moskva, čtvrtek 10. července 1958 večer. Na podiu uprostřed vyprodaného paláce sportu v Lužnikách, které v těch dnech soustředilo nejlepší gymnasty a gymnastky z celého světa, probíhal finálový závod jednotlivců v jednotlivých disciplínách. V té době nás všechny už hrál příjemný pocit, že v družstvech jsme dosáhli nejlepšího výsledku, jakého vůbec jsme byli za daného stavu schopni. Českoslovenští gymnasté – muži – vybojovali své vlastní bronzovou medaili za třetí místo. Před námi se umístili skvělí sovětské borci a Japonci. A odrazili jsme nápor vynikajících závodníků Finska, Polska, Jugoslaviie a USA; tedy znamenitý úspěch. A což teprve ženy! Jako družstvo jsou druhé na světě za výtečnými sovětskými závodnicemi. Měkký koberec ztlumil závěrečný doskok Evy Bosákové. Jan Seehák u klavíru ještě nechal doznít poslední akord zhudebněné pohybové básně naší zasloužilé mistryně sportu. A v tom už se rozburácelo hlediště obdivným potleskem, kterým pozdravilo novou mistryni světa v prostných.

Sotva však doznělo, ozvalo se nejprve nesmělé volání skupiny moskevské mládeže: „Česlávsku!“

Většina diváků nepochopila hned, o čem jde. Ale pak se přidávaly další hlasy. Nejprve dívčí sopránky, pak i mužské tenory a basy a nakonec většina z 18 000 přítomných diváků volala: „Česlávsku!“ A pak zase: „Vjéru!“ A v závěru mohutným tisícovým sborem: „Česlávsku Vjéru! Česlávsku Vjéru!“ (Program závodů chybně zveřejnil jméno naší závodnice Časlavské jako Česlávskou.)

Rychle se rozneslo po stadiónu, že nejmladší závodnice mistrovství světa v Moskvě, československá gymnastka Věra Časlavská, den před finálem předvedla nádherná prostná. Mnozí tvrdili, že v nich předčila i samotnou svou učitelku Evu Bosákovou. Do finálové skupiny šesti nejlepších se Věra neprobojovala rozdílem několika tisíců bodů. Diváci pochybovali, zda rozhodčí výkon neznámé Časlavské dobře ocenily.

Eva Bosáková se stala mistryní světa v prostných a ve cvičení na kladině, stříbrnou medaili za druhé místo si vybojovala v celkovém hodnocení osmiboje a bronzovou medaili získala za třetí místo ve cvičení na bradlech. Na stadiónu v Lužnikách byla stále v zajetí četných obdivovatelů a žadatelů o autogram.

Věra Časlavská byla nejmladší závodnicí mistrovství světa ve sportovní gymnastice.

s dalšími nejlepšími gymnasty světa cvičila následující sobotu opět ve sportovním paláci v Lužnikách po velkolepé manifestaci družby Československa a SSSR, na níž hovořili soudruzi Antonín Novotný a N. S. Chruščov.

MIRKO FIŠER

Celá tato přátelská demonstrace probíhala několik dlouhých minut, kdy se rozhodčí radily o známce Bosákové. Věrka rozpočítá, zrudlá, s tlukoucím srdcem musela vystoupit ze svého místa v hledišti. Za velkého jásotu prošla kolem podia. Závod se blížil ke konci. Diváci se těšili, že Věra Časlavská ještě jednou vystoupí – v exhibici. Nedošlo k tomu. Ale Věře Časlavské je 16 let a na mezinárodních závodech ji uvidíme ještě často.

Přece však se Věra Časlavská znovu představila moskevskému obecnstvu. Bylo to pro ni vysoké významné. Spolu

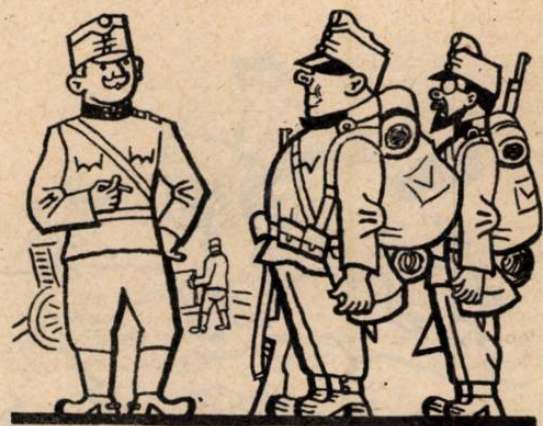
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

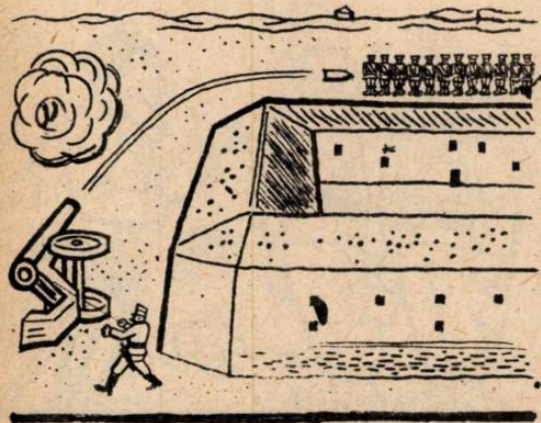
7. Marně Švejk nadporučíka přemlouval, aby jej a jeho kamaráda přijal ke kanonýrům: „Pane oberlajtnant, rozmyslete si to dobře. Stojíme před nepřitelem a baterie bejt vo dva muže silnější, to v boji znamená moc. My s vámi půjdeme do nejhoršího a menáž bysme mohli dostávat vod dneška.“ – „Ne, hoši, nejde to,“ rozhodl nadporučík, „ale trochu menáže vám kuchaři dají. Abtreten! Šťastnou cestu!“ Kuchař sice zabručel něco o fešácké žebrotě, která není nikdy nažraná, ale zamíchal v kotli naběračkou a dal jim vrchovatě do šálku hustou rýžovou polévku. Švejk a jeho spolubojovník se pustili do jídla.

8. Přišel k nim ohněstrůjce a začal na ně mluvit německy: Švejk, máje plnou hubu, neodpovídal a ohněstrůjce začal polsky. Potom začal maďarsky. To Švejka dohřálo: „Drmolo, co to meleš? Hergott, nech si to, nebo ti jednu seknu!“ Ohněstrůjce se zachechtal: „Ty jsi Čech? Tak proč to neřekneš najednou? Teď vás, kluci, u jinejch částí nevezmou. Ono bylo moc takovejch ulejváků, že se ztratili a byli jinde na zaopatření; jak ale ta část měla vorrikovat a jít se řezat, tak vod ní mazali zas k jiné. Oni byli tři měsíce pořád v první linii a jakživi nedali ránu.“ Ohněstrůjce jim potom přinesl věku chleba a dva balíčky tabáku.

9. Švejk dojatě děkoval a bral na sebe zrovna ranec, když přišel k nim nadporučík, který se upřímně podivil: „Co, chlapi, vy jste tu ještě? Koukejte zmizet! Já myslím, vy ulejváci, že žádný z vás prach na silnici nevynalezne!“ Švejk postavil se hapták a neobyčejně vážně pronesl: „Pane oberlajtnant, voni i blbí lidi udělali už veliký vynálezy. Co si tak, pane oberlajtnant, myslíte, když se dívají na kanóny? Tak si, pane oberlajtnant, představte: v tom kanónu máte zářezy, takový žlábký a ty žlábký udělají to, že ten šrapnel nebo granát letí nejdřív nahoru a pak vobloukem padá dolů.“

10. „Ta koule letí takhle.“ A Švejk vzal flintu do levé ruky a pravou opsal parabolou: „Tak letí a vy při tom nepřijedete na nic. Kdybyste vy, kanonýři, položili ten kanón doprava nebo doleva, tak podle toho, na kterým kole by ten kanón ležel, mohli byste střelít za roh; vy byste mohli prát do Rusů z flanky a žádný by nevěděl, jak a vodkud to lítá.“ Oberlajtnant se smál a podal Švejkovi hrst cigaret: „Tak ale, teď už táhněte! Ten váš vynález pošlete k jenerálnímu štábu.“ Švejk hlásil odchod a tklivě dodal: „Do smrti, pane oberlajtnant, na vaši dobrotu nezapomenu!“

11. Vzali flinty na ramena a vykročili na cestu. Nepotkávali nikoho, ani jezdce ani vůz a bylo jim divné, že je ten kraj tak opuštěný. Konečně kamarád začal naříkat, že snad jsou už za ruskou frontou. Švejk se rozčilil: „No a kdyby! Napadnem je, kamaráde, zezadu! No, a nebřeč, že jsme zabloudili, dyť nejsme malinký, abysme se mohli ztratit! To sem slyšel jednou takovouhle historii ze čtrnáctého roku: Zabloudil vod jednoho regimentu tambor a hornist. Někde v Haliči vlezli do chalupy, aby se vyspali, ale spaní se jim nák protáhlo, a když se ráno probudili, regiment pryč. Vodmaširoval bez nich.“

12. A tak se pustili hledat regiment. Von ten hornist by vzdělanej vod staveb a von tomu tamborovi vžadu na ten buben, jak šli, kreslil tužkou mapu. Von tam znamenal všechno, co při tom cestování viděli. Voni tak zbrousili celou Halič a byli vykrmený jako prasata. Až jednou ten svůj regiment našli. A jejich hejtman poslal ten buben do Vídně a tam podle něj museli dělat generální mapy a vopravovat, co jim na Haliči chybělo. Ten hornist dostal zlatou medaili, ale tambor byl zavřenej v Terezíně, poněvadž řek, že ty oficiři, co kreslili ty mapy, jsou blbí, že jen vokrádají stát o peníze.“